

1. W zarzucie pierwszym skarżące twierdzą, że strona pozwana pomieszała kryteria wyboru i kryteria udzielenia zamówienia, naruszając tym samym art. 110 rozporządzenia finansowego⁽¹⁾ oraz art. 149 rozporządzenia delegowanego⁽²⁾.
2. W zarzucie drugim skarżące utrzymują, że strona pozwana naruszyła art. 105 i 113 rozporządzenia finansowego oraz art. 138 rozporządzenia delegowanego przez to, że przy ocenie ofert zastosowała nieznanne kryteria, które nie zostały ujęte w specyfikacji przetargowej, jak również naruszyła ciążący na niej obowiązek określenia kryteriów udzielenia zamówienia, a także ich relatywnej wagi lub, w stosownym wypadku, nie uszeregowania ich malejąco według znaczenia. Skarżące podnoszą ponadto, że strona pozwana zastosowała arbitralny i niekonsekwentny system oceny, do doprowadziło do zniekształceń i błędów w ocenie.
3. W ramach zarzutu trzeciego skarżące podnoszą, że strona pozwana popełniła kilka oczywistych błędów w ocenie.
4. W zarzucie czwartym skarżące utrzymują, że pozwana naruszyła art. 2 ust. 3 i art. 8 rozporządzenia nr 1049/2001⁽³⁾, odmawiając ujawnienia składu komisji ds. oceny ofert, podczas gdy informacja ta pozwoliłaby skarżącym upewnić się, czy nie wystąpił konflikt interesów.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 (Dz.U. L 298, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1268/2012 z dnia 29 października 2012 r. w sprawie zasad stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii (Dz.U. L 362, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43).

Skarga wniesiona w dniu 15 lipca 2014 r. – Sotiropoulou i in. przeciwko Radzie

(Sprawa T-531/14)

(2014/C 351/13)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Leimonia Sotiropoulou (Patras, Grecja) i 63 innych skarżących (przedstawiciel: K. Chrisogonos, dikigoros)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- nakazanie pozwanej naprawienia w całości szkody finansowej poniesionej przez skarżących w okresie od 1 stycznia 2013 r. do 31 maja 2014 r. wskutek niezgodnego z prawem obniżenia ich głównych emerytur na podstawie decyzji Rady Unii Europejskiej przytoczonych powyżej w łącznej wysokości 870 504,11 EUR;
- nakazanie pozwanej wypłacenia w całości na rzecz każdego ze skarżących kwoty 3 000,00 EUR tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną wskutek niezgodnego z prawem obniżenia ich głównych emerytur na podstawie decyzji Rady Unii Europejskiej przytoczonych powyżej, oraz
- obciążenie pozwanej w całości kosztami postępowania poniesionymi przez skarżących.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga dotyczy wniosku, na podstawie art. 268 TFUE, o odszkodowanie za szkody wyrządzone skarżącym w związku z drastycznym obniżeniem ich głównych emerytur na podstawie środków i działań interwencyjnych podjętych w stosunku do systemu emerytalnego w Grecji przewidzianych w decyzjach Rady Unii Europejskiej 2010/320/UE z dnia 8 czerwca 2010 r.⁽¹⁾, 2010/486/UE z dnia 7 września 2010 r.⁽²⁾, 2011/57/UE z dnia 20 grudnia 2010 r.⁽³⁾, 2011/257/UE z dnia 7 marca 2011 r.⁽⁴⁾, 2011/734/UE z dnia 12 lipca 2011 r.⁽⁵⁾, 2011/791/UE z dnia 8 listopada 2011 r.⁽⁶⁾, 2012/211/UE z dnia 13 marca 2012 r.⁽⁷⁾ i 2013/6/UE z dnia 4 grudnia 2012 r.⁽⁸⁾, które to decyzje są ich zdaniem niezgodne z prawem.

Na poparcie skargi skarżący podnoszą dwa zarzuty:

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia zasad przyznania i pomocniczości

— Skarżący utrzymują, że zaskarżone decyzje Rady Unii Europejskiej, które dotyczą między innymi przyjęcia szczegółowych środków, polityki i działań interwencyjnych w zakresie systemu zabezpieczenia społecznego i systemu emerytalnego, zostały wydane przez Radę z przekroczeniem jej uprawnień przyznanych jej w traktacie oraz z naruszeniem zasad przyznania i pomocniczości, o których mowa w art. 4 i 5 TUE, w związku z art. 2–6 TFUE. Rada Unii Europejskiej, wydając decyzje na podstawie art. 126 ust. 9 i art. 136 TFUE skierowane do Grecji, nie może określać w szczegółach polityki, jaką Grecja powinna prowadzić w wymienionych powyżej sektorach, które należą do wyłącznych kompetencji Grecji jako państwa członkowskiego Unii Europejskiej. Wspomniane decyzje z uwagi na ich treść są zatem niezgodne z prawem i powodują powstanie odpowiedzialności pozaumownej Unii Europejskiej za naprawienie szkód wyrządzonych skarżącym wskutek obniżenia im emerytur w drodze tychże niezgodnych z prawem decyzji.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia praw podstawowych, o których mowa w art. 1, 25 i 34 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej

— Skarżący utrzymują, że w wymienionych powyżej decyzjach Rada Unii Europejskiej narzuciła Grecji przyjęcie środków dotyczących systemu emerytalnego, które wpłynęły radykalnie na sytuację ekonomiczną skarżących i doprowadziły do odwrócenia sytuacji, do której żywili ufność. Drastyczne cięcia i obniżki emerytur narzucone na podstawie środków wyszczególnionych we wskazanych powyżej decyzjach Rady Unii Europejskiej spowodowały radykalny spadek ochrony zabezpieczenia społecznego i szybkie pogorszenie standardu życia emerytów, w tym skarżących, którzy wskutek obniżenia emerytur zostali pozbawieni znacznej części przychodów, którymi pierwotnie dysponowali. Przyjęcie i wprowadzenie w życie obniżek, o których mowa, doprowadziły do bezpośredniego naruszenia prawa skarżących do godności ludzkiej, prawa przysługującego im jako osobom w podeszłym wieku do prowadzenia godnego i niezależnego życia, jak również ich prawa dostępu do świadczeń z zabezpieczenia społecznego oraz do usług społecznych, zapewniających ochronę w takim przypadku jak podeszły wiek, które to prawa są bezpośrednio zagwarantowane w art. 1, 25 i 34 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej. Skutkuje to niezgodnością z prawem per se decyzji, o których mowa, i powoduje powstanie odpowiedzialności pozaumownej Unii Europejskiej za naprawienie szkód wyrządzonych skarżącym wskutek obniżenia im emerytur w drodze tychże niezgodnych z prawem decyzji.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2010/320/UE z dnia 8 czerwca 2010 r. skierowana do Grecji celem wzmocnienia i pogłębienia nadzoru budżetowego oraz wezwania Grecji do zastosowania środków służących ograniczeniu deficytu uznanemu za niezbędne w celu likwidacji nadmiernego deficytu (Dz.U. L 145 z 11.6.2010, s. 6).

⁽²⁾ Decyzja Rady 2010/486/UE z dnia 7 września 2010 r. w sprawie zmiany decyzji 2010/320/UE skierowanej do Grecji celem wzmocnienia i pogłębienia nadzoru budżetowego oraz wezwania Grecji do zastosowania środków służących ograniczeniu deficytu uznanych za niezbędne w celu likwidacji nadmiernego deficytu (Dz.U. L 241 z 14.9.2010, s. 12).

⁽³⁾ Decyzja Rady 2011/57/UE z dnia 20 grudnia 2010 r. zmieniająca decyzję Rady 2010/320/UE skierowaną do Grecji celem wzmocnienia i pogłębienia nadzoru budżetowego oraz wezwania Grecji do zastosowania środków służących ograniczeniu deficytu uznanemu za niezbędne w celu likwidacji nadmiernego deficytu (Dz.U. L 26 del 29.1.2011, s. 15).

⁽⁴⁾ Decyzja Rady 2011/257/UE z dnia 7 marca 2011 r. zmieniająca decyzję 2010/320/UE skierowaną do Grecji celem wzmocnienia i pogłębienia nadzoru budżetowego oraz wezwania Grecji do zastosowania środków służących ograniczeniu deficytu uznanych za niezbędne w celu likwidacji nadmiernego deficytu (Dz.U. L 110 z 29.4.2011, s. 26).

⁽⁵⁾ Decyzja Rady 2011/734/UE z dnia 12 lipca 2011 r. skierowana do Grecji celem wzmocnienia i pogłębienia nadzoru budżetowego oraz wezwania Grecji do zastosowania środków służących ograniczeniu deficytu uznanych za niezbędne w celu likwidacji nadmiernego deficytu (wersja przekształcona) (Dz.U. L 296 z 15.11.2011, s. 38).

⁽⁶⁾ Decyzja Rady 2011/791/UE z dnia 8 listopada 2011 r. w sprawie zmiany decyzji 2011/734/UE skierowanej do Grecji celem wzmocnienia i pogłębienia nadzoru budżetowego oraz wezwania Grecji do zastosowania środków służących ograniczeniu deficytu uznanych za niezbędne w celu likwidacji nadmiernego deficytu (Dz.U. L 320 z 3.12.2011, s. 28).

⁽⁷⁾ Decyzja Rady 2012/211/UE z dnia 13 marca 2012 r. w sprawie zmiany decyzji 2011/734/UE skierowanej do Grecji celem wzmocnienia i pogłębienia nadzoru budżetowego oraz wezwania Grecji do zastosowania środków służących ograniczeniu deficytu uznanych za niezbędne w celu likwidacji nadmiernego deficytu (Dz.U. L 113 z 25.4.2012, s. 8).

⁽⁸⁾ Decyzja Rady 2013/6/UE z dnia 4 listopada 2012 r. w sprawie zmiany decyzji 2011/734/UE skierowanej do Grecji celem wzmocnienia i pogłębienia nadzoru budżetowego oraz wezwania Grecji do zastosowania środków służących ograniczeniu deficytu uznanych za niezbędne w celu likwidacji nadmiernego deficytu (Dz.U. L 4 z 9.1.2013, s. 40).